

ZPOVĚĎ KOMUNISTKY ANEB PROČ DNES NESLAVÍM – Kateřina Konečná, KSČM

Dlouho jsem přemýšlela, jestli a jak se mám vyjádřit ke 30. výročí listopadových událostí roku 1989. V posledních dnech jsem měla totiž obavu, aby na mě nevyskočili kritici minulého režimu i z masové konzervy.

Podle toho, jak je v posledních dnech vše prezentováno, tak zřejmě každý třetí občan stál proti režimu a minimálně každý druhý byl perzekvován (umělci všichni – hlavně ti minulým režimem nejjobsazovanější). Sice tady ta mohutná demonstrace nesouhlasu lidí s předchozím režimem úplně nesouzní s výsledkem průzkumu, podle nějž třicet let (!) po roce 1989 téměř 40 % lidí klidně řekne, že “bylo líp”, ale to nevadí. Překvapilo mě také, kolik lidí – pravda, hlavně na sociálních sítích a zejména těch nejmladších – se nechalo přesvědčit o tom, že tady lidé žili div ne na stromech a s chutí a lehkostí jim vlastní plivli na práci svých rodičů a prarodičů, kteří se rozhodli budovat společnost, která by se neřídila jediným měřítkem – penězi.

Ne, nehodlám tady dělat advokáta minulému režimu, byť by se to ode mě mohlo čekat. Vždycky jsem razila cestu vpřed, pokaždé mě v mé práci zajímalo, jak rozhodnutí dopadnou na občany a budoucí generace. Mrzí mě ale, že já – jako komunistka – jsem tisíckrát postavena před vysvětlování něčeho, co jsem nezažila ani nemohla ovlivnit – ať už jsou to padesátá léta nebo osmašedesátý rok, ale v rámci budování kultu osobnosti Václava Havla a dalších polistopadových protagonistů, se nepřipomene, jaké byly původní sliby a proklamace těchto lidí (zejména doporučuji projev V. Havla ze 16.12.89 – zde <https://www.youtube.com/watch?v=0mjEpKLcSg4>), díky nimž za nimi stála spousta občanů. Z krásných lží nám totiž jen těžko vyroste společnost založená na hodnotách pravdy a lásky.

Děsí mě teze o tom, že žádný lepší režim, než je tento, už nejsme schopni vytvořit (a tak se o to radši už nemáme ani pokoušet). Pokud by bylo totiž platilo, že dějiny končí ve stavu, kdy statisíce občanů se potýkají s exekucí, desetitisíce dětí jsou odkázány na proplácení obědů, pracující musí poslouchat, jak každé jejich zvýšení mizerných mezd likviduje podnikatele a pak si ještě přechíst, že si za to mohou sami, že berou tak málo, o stavu ve světě raději ani nemluvě, tak je to smutné. Nechci rezignovat na vytváření lepšího světa.

Nevadí mi, že mnoho lidí slaví. Mají co. Spoustě z nich se skutečně žije líp. Vadí mi ale jejich neschopnost přiznat si, že existuje obrovská skupina, která to má jinak. Že nevyužije možnosti vycestovat třeba na Nový Zéland a neocení sto dvacet vzorů koupelnových kachliček, protože se musí zabývat něčím tak primitivním, jako je obživa sebe sama (a případně své rodiny). Co přímo nesnáším, je dvojí metr. Tisíckrát omílané “nejsme jako oni” dokázaly polistopadové elity svým chováním záhy pošlapat, a tak se toto heslo už dnes pro jistotu moc nepřipomíná.

“Demokracii máme, jen nám v ní chybí demokraté,” prohlásil T. G. Masaryk, ke kterému tak rádi někteří vzhlíží, a myslím, že to dokonale ilustruje stav dnešní společnosti. Demokracie je mnohými chápána jako možnost pořádně si zanádat na komunisty a Zemana. Zcela se vytratila úcta k názoru druhých a respekt k většině. Dostali jsme se až tak daleko, že jeden z těch herců vyzývá k použití těžkooděnců proti svobodně zvolenému prezidentovi.

Jo a ještě jednu poznámku. Byla bych ráda, kdybychom si za svá rozhodnutí, za svou politiku, odpovídali konečně sami – i když je mi z české úrovně často opravdu hodně smutno. V jedné z písní listopadu 89 se zpívalo o tom, že “jednou budem dál”. A já opravdu doufala, že se posuneme kupředu a nebude zapotřebí, aby nám organizovalo oslavné akce velvyslanectví USA (akce Festival svobody, Díky, že můžem), nebo telefonní operátor. Santa Clause tady už máme, tak nám chybí jen oslava Dne díkuvzdání a americký radar, o kterém samozřejmě rozhodneme bez ohledu na názor občanů. Aneb díky, že můžem a nejsme jako oni...

P. S. Téměř absolutní pomínutí událostí listopadu 1939, které daly vzniknout jedinému mezinárodnímu dni spojeným s naší zemí – Mezinárodnímu dni studentstva – je jen dokreslením toho, o co tady jde. A s “pouhým” historickým připomenutím tedy ta mediální masáž jen velmi málo.